

Skriftlig redegørelse

(Redegørelsen er optrykt i den ordlyd, hvori den er modtaget).

Regeringens børnefamiliepolitiske redegørelse af 9/6 98.

(Redegørelse nr. R 4).

Socialministeren (Karen Jespersen) og arbejdsministeren (Ove Hygum):

REGERINGENS BØRNEFAMILIEPOLITISKE REDEGØRELSE**1. INDLEDNING**

Nærværende redegørelse beskriver regeringens børnefamiliepolitik. Der gøres status for de initiativer, som er gennemført de seneste 5 år, og der redegøres for regeringens fremadrettede overvejelser, herunder en række konkrete forslag og initiativer.

Redegørelsen diskuterer endvidere de prioriteringsovervejelser, der ligger til grund for familiepolitikken, herunder de samfundsmæssige rammer og ansvarsfordelingen mellem regeringen, Folketinget, arbejdsmarkedets parter, amter og kommuner samt ikke mindst familierne selv.

En række af temaerne er uddybet nærmere i et bilag til redegørelsen.

2. GRUNDLAGET FOR BØRNEFAMILIEPOLITIKKEN

Familierne har selv det afgørende ansvar for at prioritere i hverdagen og for at indrette sig på en måde, som muliggør både et rigt familieliv og et tilfredsstillende arbejdsliv.

Børnefamiliernes vilkår og mulighederne for at få den balance i hverdagen, som passer den enkelte familie bedst, bestemmes dog også af andre forhold.

Rammebetingelserne påvirkes gennem lovgivningen og afhænger også i betydelig grad af, hvilke muligheder arbejdsmarkedet giver for at indrette sig fleksibelt, herunder med hensyn til arbejdstiden.

Regering og Folketing har et ansvar for de overordnede lovgivningsmæssige rammer, og kommunerne har et ansvar for at tilbyde serviceydelser, som kan lette børnefamiliernes hverdag. Pasningsmuligheder til de små børn er en grundlæggende forudsætning for, at forældre har en reel prioriteringsmulighed mellem arbejdet og familien. Endvidere har det offentlige et ganske særligt ansvar i forhold til at støtte de svagest stillede børn og børnefamilier.

Arbejdsmarkedets parter og de enkelte virksomheder har den afgørende indflydelse på gennem overenskomster og aftaler at sikre gode betingelser for en fleksibel arbejdstilrettelæggelse, som muliggør en balance mellem arbejdslivet og familielivet.

Den konkrete udformning af familiepolitikken er – lige som andre politik-områder – underlagt en afvejning af delvis modstridende hensyn. De samfundsmæssige rammer for børnefamiliernes vilkår kan ikke ses løsrivet fra andre hensyn. De økonomiske vilkår, som gives børnefamilierne gennem lovgivningen, må eksempelvis være i balance med de vilkår, som andre befolkningsgrupper har. Og reglerne om orlov til børnepasning og barsel må afvejes mod hensynet til, at en stor arbejdsstyrke er forudsætningen for, at der er et tilstrækkeligt finansierungsgrundlag for de offentlige velfærds- og serviceydelser. Børnefamiliepolitikken er således – på linie med andre velfærdsområder – en integreret del af de overordnede velstands- og fordelingspolitiske overvejelser.

Den danske velfærdsmodel gør det muligt, at både mænd og kvinder har mulighed for et tilfredsstillende arbejdsliv. Det sikres gennem en god og veludbygget offentlig service, som kan aflaste især kvinderne fra de opgaver, der tidligere holdt dem hjemme. Den offentlige service understøttes og muliggøres omvendt af den store arbejdsindsats i Danmark.

Velfærdsstaten hviler i den forstand på en social kontrakt. En udbygget offentlig service giver på den ene side mulighed for, at de fleste af os kan vælge at være udearbejdende. Og den store arbejdsstyrke er på den anden side afgørende for, at vi kan opretholde og udvikle den offentlige service.

Familiepolitikken i dag er et resultat af de meget store samfundsmæssige omvæltninger, som har fundet sted siden 1960'erne. Både familie- og arbejdsmønstre har været under stor forandring blandt andet som følge af ændrede kønsroller og ligestillingspolitikken gennem-